

ת"ד 1176/09/18 - מדינת ישראל נגד סתיו ויקטור חלפון

בית משפט השלום לתעבורה במחוז תל-אביב (בת-ים)

ת"ד 1176-09-18 מדינת ישראל נ' חלפון 5 בפברואר 2020
בפני כבוד השופט, סגן הנשיא עופר נהרי

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

סתיו ויקטור חלפון ע"י ב"כ עו"ד דוד גולן

הנאשם

הכרעת דין

כנגד הנאשם הוגש כתב אישום אשר בו מיוחסת לו אחריות לגרימת תאונת דרכים.

בפרק העובדות של כתב האישום נטען שבעת שהנאשם נהג ביום 19.7.2018 בסמוך לשעה 16:00 ברכב פרטי מתוצר מזדה ברחוב בית-אל בתל-אביב והתקרב עם רכבו לצומת עם רחוב רמה, נהג הוא עפ"י הנטען בקלות ראש בכך שלא נתן תשומת לב מספקת לדרך, לא האט בהתקרבו למעבר חציה, לא הבחין מבעוד מועד בשני ילדים הולכי רגל (יליד 2010 ואחיו יליד 2015) אשר חצו את מעבר החציה כאשר האחד יושב על אופניים תל אופן לילדים והשני דוחף את האופניים הללו עם רגליו וכשהם חוצים במעבר החציה מימין לשמאל כיוון נסיעת הנאשם, לא אפשר לשני הילדים הללו לסיים את חציית הכביש במעבר החציה בבטחה ופגע מהם בהיותם על מעבר החציה.

כתוצאה מהתאונה נחבל אחד הילדים חבלה של ממש בדמות שבר בירך רגל שמאל שהצריך ניתוח וקיבוע והשני נחבל ונזקק לטיפול רפואי.

העבירות שיוחסו לנאשם בעקבות כך בפרק הוראות החיקוק של כתב האישום הן נהיגה בקלות ראש לפי ס' 62 (2) יחד עם ס' 38 (2) לפקודת התעבורה; אי מתן אפשרות להולך רגל להשלים חציה במעבר חציה בבטחה לפי תקנה 67 (א) לתקנות התעבורה; אי האטה לפני מעבר חציה לפי תקנה 52 (6) לתקנות התעבורה; התנהגות הגורמת נזק לפי תקנה 21 (ב) (2) לתקנות התעבורה וחבלה של ממש לפי סעיף 38 (3) לתקנות התעבורה.

הנאשם כפר באחריותו לתאונה.

הנאשם הודה בנהיגה במקום והודה בתוצאה.

לנוכח הכפירה נקבע והתקיים דיון הוכחות.

מטעם התביעה העידו העדים הבאים:

1. האזרח מר דורון מרקוס (ע.ת.1).

2. בוחן התנועה המשטרתי מר יהודה נחמיאס (ע.ת.2) אשר במסגרת עבודתו הוגשו: תרשים (ת/1) סקיצה (ת/2) זכ"ד (ת/3) דו"ח צפיה מסרטון שנתפס ממצלמת אבטחה (ת/4) תע"צ וריקום (ת/5) פרוטוקול ניסוי שדה ראיה (ת/6) פרוטוקול ניסוי שדה ראיה נוסף (ת/7) לוח תצלומים (ת/8) דו"ח בוחן (ת/9) הודעת נהג תחת אזהרה (ת/10).

3. הקטין מ.י (ע.ת.3)

בהסכמה הוגשו מטעם התביעה הראיות הנוספות הבאות: הסרטון ממצלמת האבטחה (ת/11) תעודות רפואיות ע"ש שני הקטינים שנפגעו (ת/12) דוח פעולה (ת/13) והודעתו הראשונה של הנאשם כחשוד במשטרה (ת/14).

מטעם ההגנה העידו העדים הבאים:

1. הנאשם עצמו (ע.ה.1).

2. קצין המשטרה מר שי אשכנזי (ע.ה.2) אשר ההגנה ביקשה לזמנו כעד הגנה.

הצדדים הגישו את סיכומיהם בכתב.

לאחר שבחנתי את הראיות ושמעתי והתרשמתי ישירות מהעדים וגם נתתי את דעתי לסיכומי הצדדים וגם לדיון, מסקנתי היא שהנאשם בהחלט אחראי להתרחשות התאונה וכי הוכחו כנדרש כל עובדות כתב האישום וכי אלה אכן מגבשות את העבירות אשר בפרק הוראות החיקוק אשר בכתב האישום.

לציון כי בניגוד לעמדת ההגנה, אף לא מצאתי שהודגם קיום רשלנות תורמת קונקרטיית בחציית הילדים את הכביש במעבר החציה באירוע זה.

ולהלן נימוקיה המפורטים של הכרעת הדין:

אין מחלוקת שהנאשם התקרב בנסיעה עם מכוניתו למעבר חציה.

אין גם מחלוקת שמעבר החציה היה מסומן כהלכה וכי הנאשם, כפי שציין הוא עצמו בעדותו, גם ידע על קיום מעבר החציה במקום וגם הכיר את המקום.

לא היתה גם מחלוקת על כך שהאירוע התרחש באור יום, ביום קיץ מימי החופש הגדול, בלב שכונת מגורים, בשעה ארבע אחה"צ.

חובות נהג המתקרב עם מכוניתו למעבר חציה מצויות כידוע בתקנות התעבורה (ראה תקנה 67 (א) לתקנות התעבורה ותקנה 52 (6) לתקנות התעבורה).

כעולה מהסרטון (ת/11) ובניגוד לגרסתו הראשונה של הנאשם (ממנה נאלץ הנאשם לחזור בו לנוכח המצוי בסרטון) הולכי הרגל חצו במעבר החציה עצמו ולא אחריו.

כעולה מהסרטון (ת/11) ובניגוד לגרסתו הראשונה של הנאשם (אשר גם ממנה הנאשם נאלץ לחזור בו לנוכח המצוי בסרטון) הוא, כנהג, לא האט כלל לפני מעבר החציה.

הנאשם גם העיד על עצמו כי מהירות נסיעתו עם רכבו במקום היתה כ- 30-35 קמ"ש (ראה עדותו של הנאשם בעמ' 18 שורה 26 לפרוטוקול מיום 20/11/19).

בד בבד גם העיד הנאשם על עצמו כי הוא לא חש צורך להאט ("... לא חשתי צורך להאט" - עדותו בעמ' 17 שורה 28 לפרוטוקול מיום 20/11/9).

וכלום ראה בכלל הנאשם - ולו בשלב כלשהו - את הילדים טרם החציה או במהלך החציה שלהם טרם פגע בהם ?

על כך היו לנאשם שתי גרסאות:

האחת - שראה אותם עוד על המדרכה טרם חצו והשניה שלא ראה אותם בשום שלב אלא רק בשלב הפגיעה בהם. (ראה את הודעותיו ת/10 - ת/14 וראה גם עדותו בבית המשפט).

ובכן, אם יינתן אמון בגרסת הנאשם על כי הוא ראה את הילדים עוד על המדרכה (ויש לדעת שמעבודת הבוחנות המשטרתית שלא נסתרה בהחלט ניתן היה לראות אותם עוד על המדרכה) ובכל זאת לא לקח הנאשם בחשבון את ירידתם האפשרית לכביש לשם חצייתו במעבר החציה הסמוך והוסיף לנוע במהירות של 30 - 35 קמ"ש לעבר מעבר החציה מבלי שהוא "חש צורך להאט" אזי התנהלותו כנהג אומרת דרשני ביחס לחובותיו בתקנות ובפסיקה.

ואם יינתן אמון בגרסתו האחרת והשונה של הנאשם ולפיה הוא לא ראה את הילדים בשום שלב אלא רק לראשונה כשפגע בהם, אזי נשאלת השאלה היכן היתה תשומת ליבו כנהג כל העת .

כאמור, עבודת בוחנות תאונות הדרכים המשטרתית במקרה זה מלמדת כי בהחלט ניתן היה להבחין בילדים מבעוד מועד ולנקוט האטה ועצירה לפני מעבר החציה, וכדרישת הדין גם להתאים את מהירות הנסיעה ואת הדריכות בנהיגה למקום ולנסיבות.

מסקנות בוחנות אלה לא נסתרו והן מלמדות על מחדל חמור של האוחז בהגה במקרה זה .

בכל הכבוד, אינני מקבל את הדעה שמדובר היה ביותר מאשר תלת אופן לילדים קטנים, להבדיל מאופניים רגילים (ראה תצלומים 7 ו-8 בלוח התצלומים ת/8)

אינני סבור כי מדובר כאן ב"נסיעה" של הילדים כדי הפתעה, אלא בחציה של הולכי רגל עם מה שבמהלך הדיון גם כונה כ"בימבה" (ראה כאמור התצלומים בלוח התצלומים ת/8).

מיותר גם לומר שביחס לילדים יש חובת זהירות מוגברת לנהג - ובפרט עת הוא מתקרב למעבר חציה עת ילדים מצויים בקרבתו .

הסרטון ת/11 מדבר לטעמי בעד עצמו.

למעשה סרטון זה והנראה בו שב והציב לנגד עיני הנאשם מציאות שונה מזו שגרס בהיבטים מהותיים ביותר של התרחשות האירוע ודרך נהיגתו.

בצדק לטעמי התקיים אצל התביעה קושי להשתחרר מן הרושם שניכר שהנאשם עשה רבות להרחיק עצמו מאחריות לאירוע, אך ללא הצלחה. הנאשם נאלץ לחזור בו מהיבטים מרכזיים בגרסתו לאור מה שראה בסרטון.

ההגנה כיוונה את טיעוניה בסיכומיה בעיקר לכך שאין יכולת בידי המשטרה לבצע בתיק זה מלאכה של חישובים האם מספרית התאונה נמנעת או שמא לא נמנעת.

אלא שזאת בכל הכבוד ראוי להדגיש באוזני ההגנה:

גם אם היה נמצא שמספרית, מתמטית, במהירות בה בחר הנאשם לנוע במקום לא יכול היה הוא להספיק לבלום, בא כן הדין ומכתיב שנהג המתקרב למעבר חציה צריך להתאים מהירות נסיעתו להאט ואף לעצור במקרה הצורך.

בצדק גם עמדו על נקודה זו הבוחן המשטרתית וכן ע.ה. 2 אשר ההגנה ביקשה לזמנו.

אלא שלמרבה הצער, לא כך התנהל הנאשם כנהג במקרה דנן.

ובמילים אחרות - אם בחר הנאשם לנהוג בהתקרב למעבר חציה במהירות שאיננה מאפשרת לו לעצור בנסיבות בהן היה עליו להתכבד לראות וגם לעצור, אזי נהג זה לא יוכל להינקות בטענה שבמישור המספרי לא היה סיפק בידו לעצור בהינתן מהירותו .

הוסף לכך אי הבחנה בילדים בשום שלב עד לפגיעה בהם, וקיבלת נהיגה מהירה בנסיבות ואשר גם משולבת עם נהיגה בעיוורון לנעשה לנגד עיני הנהג.

אחד משניים כאמור - או שהנאשם התנהל כעיוור לנוכח הנעשה מול עיניו (ראה לדבריו לראשונה את הילדים רק ממש בעת הפגיעה בהם במעבר החציה) או שהנאשם, באם כן ראה הוא את הילדים (כפי שטען בגרסה שונה שלו), התעלם מחובותיו כנהג ביחס אליהם.

בסיכומיו ביקש הסניגור המלומד לקבוע לחילופין כי הוכחה רשלנות תורמת מצד הילדים או הוריהם.

על כך אשיב לסניגור כי רשלנות תורמת יש להראות קונקרטי. דהיינו, אין די לומר שהם חצו ללא ליווי הורי. הטוען כאן טענה של קיום רשלנות תורמת מצד הילדים צריך גם להדגים קונקרטי במה כשלו הילדים בעת חציית הכביש במעבר החציה. האם למשל נטען או הודגם שהם לא הביטו לפני החציה? האם למשל נטען או הודגם שחצו בריצה וכו'.

ובמילים אחרות: כדי לעמוד בנטל להראות רשלנות תורמת אין די בלהצביע על גילו של החוצה במעבר החציה, אלא יש להראות במה קונקרטי נפלה התנהגותו של החוצה מהמצופה מהולך רגל.

לא פורט במה כשלו הילדים.

כך או כך גם אם הייתי קובע מצד הילדים קיום רשלנות תורמת, זו איננה מחלצת את הנאשם כנהג מאחריותו לתאונה עת בחר הוא לנוע שם במהירות שכזו בהתקרב למעבר חציה ומבלי להבחין במה שהוכח בעבודת הבוחנות (ראה דו"ח הבוחן וניסוי שדה הראיה) שניתן היה להבחין בו (בילדים).

חובת זהירות כלפי הולכי רגל במעבר חציה (מקום מבצרם) היא כידוע חובה מוגברת ובפרט מוגברת היא ביחס לילדים.

נהג איננו יכול לומר בנסיבות של התקרבותו עם מכוניתו למעבר חציה בליבו של איזור מגורים באור יום ובראות טובה בחופש הגדול מבית הספר ובשעה 16:00, כאשר ילדים בקרבת מעבר החציה ובתוכו, לומר כי אין הוא חש צורך להאט. אין זו רמת הצפיות הנדרשת מנהג ואין זו רמת הזהירות הנדרשת מנהג.

גם הסתירות המהותיות מאוד שנמצאו כאמור בגרסת הנאשם בשים לב למצוי בסרטון ת/11, אינן מסייעות לי בכל הכבוד לסמוך את ידי על דבריו של הנאשם בפרשה זו.

לסיכום:

אירוע תאונתי שהתרחש במעבר חציה עת הנהג המתקרב למעבר החציה, או שאיננו מבחין במה שהוכח שצריך היה

הוא להבחין אל מול עיניו, או שמבחין הוא אך כושל מלבצע פעולה כלשהי ופוגע בעוצמה בשני ילדים ש"חטאם" היה בשימוש במעבר חציה באזור מגוריהם.

לאור כל אשר פורט בהכרעת דין זו מורשע לפיכך הנאשם בעבירות שיוחסו לו בכתב האישום.

ניתנה היום, 05 פברואר 2020, במעמד הצדדים